

Adam Drahoš: Kniha. Kniha? Kniha!!

Otázka zní – O čem nejraději sním. Odpověď na tuto otázku záleží na její bližší specifikaci. Má znamenat o čem si nejraději nechávám zdát, nebo o čem nejraději přemýšlím? Jelikož odpověď, logicky, nedostanu, musím si vybrat sám. To je však u mě těžké, jsem totiž člověk, u kterého toto jednoduché zadání může znamenat dlouhé minuty přemýšlení bez určitého, vlastně bez určitého, výsledku. Jenže vybrat si prostě musím, jinak to nejde. Pro co se jen rozhodnout, pro co se rozhodnout. Ha! Vždyť je tady přece téma, které spojuje obě možnosti, touha, jež mě provází již od raného dětství, myšlenka, kterou jsem se už několikrát pokoušel přivést k životu – napsat knihu.

Jak jsem řekl, napsat plnohodnotnou, nefalšovanou knihu je můj cíl opravdu dlouho. Můj problém s tím však nespočívá v nedostatku fantazie či inspirace, ale v tom, že mě psaní za chvíli omrzí. Často se stane, že třeba i jen týden staré příběhy nechám být a založím je do nejadnějšího šuplíku své mysli. Řeknu si: „Budu na něm pracovat za pár dní, až se mi zase bude chtít.“ Za pár dní si ale řeknu to samé a pak na něj úplně zapomenou. Když píšu, potřebuji to napsat na jeden nádech, bez delších přestávek.

Je to taková ta vlastnost, se kterou se narodíte, a vydrží vám do konce života, ať chcete nebo ne. To mi však znemožňuje svůj sen kdy naplnit. Text dlouhý přes dvě stě stránek nemůžete napsat za večer. Jednoho dne mě to ale trklo, bylo to celou dobu přede mnou a den co den se to smálo, jak je ten kluk hloupý, že na to ještě nepřišel. Povídky. Kytice, Fimfárum, Staré pověsti české, tolik knih tohoto typu jsem četl a ne a ne to zkusit také. Ten nápad mi naprosto obletěl hlavu jako pták. Ještě teď se na sebe zlobím. Tolik dobrých hrdinů, světů a dobrodružství upadlo do zapomnění jen kvůli jedné větě: „To je zbytečné, abych to sepsal, když z toho stejně nic dobrého nevznikne.“

Teď, s tímto novým poznáním, si píšu něco jako deník. Dostanu dobrý nápad a okamžitě si ho poznamenám. Většina z nich ke mně však přichází ve škole, hlavně při hodině biologie, takže mi nezbyvá, než je zvěčnit na nejbližší nepopsaný papír a přesvědčovat se o potenciálu těchto příběhů, abych uklidnil své doopravdy rozumné já, které chce dávat pozor a poslouchat výklad. Tímto se tedy omlouvám paní profesorce na biologii a prohlašuji, že se doma poctivě učím a že se ze všech sil snažím nadále získávat příznivé známky.

V deníku již mám nápadů vcelku hodně – děsivou duchařinu z přístavního města Wildsea, ne až tak děsivou fantasy duchařinu o rodině Mlokových, postapokalyptickou fantasy s postavami inspirovanými Biblií, fantasy o mém vlastním pantheonu bohů, vtipnou akční sci-fi ze světa ovládaného virtuální realitou, fantasy, kde jedním z vypravěčů je monstrum, které mluví velmi zajímavým způsobem, a sci-fi s nedobrovolnými hrdiny. Jak vidíte, je toho docela dost, ale deník zdaleka není plný. Vlastně se ani neblíží k tomu být plný. Světe, těš se, se psaním jsem ještě ani zdaleka neskončil.